

Tényleg nagy ökör vagyok. Hogy fogok ebből kimászni?

Elmentem a legközelebbi kocsmába, de nem akartam inni. Nem akartam, hogy ez a káosz tovább bonyolódjon. Visszamentem Noémihez.

Elég volt neki húsz perc a megnyugváshoz. Megöleltük egymást és lefeküdtünk aludni.

Másnap későn ébredtünk, háromnegyed tízkor. Hiába kapkodtam, a rendőrség gyorsabb volt nálam. Bevittek.

Végig azon gondolkodtam, hogy mit mondjak. Lenyomozzák a telefonon, amiről a mentőt hívtam. Mivel magyarázzam, amit csináltam? Kíváncsisággal? Őszintének kell lennem. És ettől a gondolattól összerőttem. Eddig tartott a hazugság próbája. És nem tovább.

A rendőrségen elmondtam mindent, úgy, ahogy volt. Csak Dvd-ről hallgattam. Pedig lehet, hogy mindent megváltoztatott volna, ha beszélek róla.

Elengedtek, de tanúskodnom kellett, hogy láttam a gyilkosságot. Tanúskodtam. A nő börtönbe került, a baba gyámság alá. Én meg maradtam a helyemen.

Néhány héttel később Noémi azt találta ki, hogy vegyünk egy kutyát. Nem egyeztem bele.

Kalligram, 2012/9.

Ágh István

A TEST EGYÜTTÉRZÉSE

Sárga, piros infúziós csövek
kúsznak a gyógyítás leplén keresztül,
magát gerjeszti már a félelem,
angyalszerű lény néz a mennyezetről,
üres kulcslyuk tekint a semmiből,
hova az idő tűnt oly észrevétlen,
mintha az egész múlt egy pillanat
volna, melybe percnyi emlék sem férhet,
s ami a jelen lenne, sincs jelen,
ha Ő van a jövő célkeresztjében.

A kórisme világos, azt hiszi,
pedig csak rábízták a fél szavakra,
s amit fölfogni esze engedett,
attól bízott vagy gyanakodni kezdett,
s képzelődött, miért ne hinne még
kivételesen, tudományban, csodában,
vagy csak hogy innen mikor szabadul,
ha mit sem sejt saját állapotáról,
bár feje felől áll már valaki,
ő meg hanyatt, az orvosokkal szemben.

Míg a sorsába képzelem magam,
egy harmadik álarcát helyezem rá,
szemtől szemben nekem az igazat
tudakolni több mint tapintatlanság,
ha telefonon beszélünk s kérdezem,
az is fontos, hova kerül a hangsúly,
egyetlen elszólás kétségbe von,
vagy sért, mintha ágya szélére ülnék,
bár még az utcát is elkerülném,
olyan sötétben lejt a napsütésben.

Az angyalszerű lényt a mennyezetre
 én álmodtam, mikor a függöny rése
 fejem fölé vetítette a fényt,
 szobornak tűnt, de mocorgott és nézett,
 s egyszerre más, egy idegen személy
 nem létező jelenlététől féltem,
 s a félelem idegnyűvő vonója
 ráébresztett, hogy ő jár az eszemben,
 s az aggodalom hozzábetegít,
 olyan erős a test együttérzése.

Kortárs, 2012/10.

Király László

AZ EMBEREVŐKRŐL

Arról beszélek, amit láttam.
 Emberevő rendszerek idején.
 Gyanús zajokkal telik meg a ház.
 Kifent késekkel álmodnak a népek.
 Utcák szádán paták robaja.
 Emberevő rendszer idején.

Percenként búcsúzni valakitől!
 Végül vihogunk kimerülten:
 Faljatok fel, ne fáradjatok, itt vagyunk.
 Ők meg csak követnek,
step by step gyötörnek,
 figyelve ruhánk, szokásaink.
 Halálosan jegyzik: hányszor, hogyan
 simít asszonykéz férfiszakállt,
 mint bódítja rémült anya síró gyermekét.
 Szikár idő, enyésznek a testek nedvei.
 Emberevő ízlelget kiszemelt gondolatot.
 Felismeri már a titkot, de ha nem
 kitalál, *fabrikál* titkot ő maga.

Rettegjen, kit földtől égis nagytón figyelnek.
 Éhhaláltól fél minden emberevő.

Mi sunyít a szekrények zugában?
 Mit rejteget mindenki párna alatt?
 Rögzítve a szó, de a tekintet mit üzen?
 Emberevők félelméhez mi sem fogható.

Kipusztultak? Föld alatt sustorognak?
 Azt imádták, amit elképzelték.
 Vadászták, amitől haraglágra lobban
 a Legesleg, a Fő Emberevő.